

Hiçler Kervanı

– Kara kız · 25 Mart 2016

Bir gün daha gitti ömürden
Kimi evlerin çatlarına,yüreklere,
Bahar tohumlarını bıraktı
Kapalı kapılar kapılarını
Var oluşlara kucak açarken
Çiçekleri, sevinç, mutluluk..oldu

Kimi evlerin çatlarına, yüreklere
Cam kırıkları olup can acıttı, can yaktı
Hüzünleri, ayrılıkları, sefaleti..
Yok oluşları ilmek ilmek işledi..
Hazan yaprakları kabuk dökerken
Gözler pınar deryasının da eridi

Kader herkesi bir şekilde ağına alıp
Duvarları ilmek ilmek kozalarla ördü

İnsanlar,
Kabullendiklerinden mi,
Çaresizlikten mi?
İşine öyle geldiği için mi?
Bilinmez ama
Garip varlıklar nasiplerine düşen payı
Mizan var mı yok mu? diye hiç düşünmeden
Kabuklarının derinliklerinde sessizce
Sarıp sarmalar oldular...

Çatlaklar ince ince sızıntı versede
Yüreklere hissetmiyor hiç bir oluşumu

Ağlayan, çırpınan can çekişen yürekler
Dört duvar içinde ki yalnızlığın deminde
Kader diyip hoyratça boyun büküyor ki
Sonun da
Sessiz çığlıkları boğazlar da tutuklu kalırken

Nefes alışlarımıza her geçen gün biraz daha paha biçiliyor

Ve derken bir bakıyorsunuz ki
Hasta hücreleri kurtcuklar ele geçirirken
Ruhlar kaskatı kesilip donuyor
Gönüller yıkılıp viran oluyor
Yürekler can alıcı yaralarla susuyor

İstesek de istemesek de dünyaya geldik
Ve gün gelecek her canlı öyle yada böyle
Hiçler kervanına katılacak

Eğrisiyle doğrusuyla
Acısıyla, tatlısıyla
Yok oluş ve var oluşla
Bu hayat bizim
Öyleyse,
Bizim olan bu hayatta
Kini, nefreti, ihaneti, riyakarlığı, saltanatı...
Bir kenara bırakıp,
Sevinçlere, mutluluklara, huzura sevgiye...
Umutların gölgesinde dirilerek, direnerek
Bıkıp usanmadan yeniden yeniden
Sarıp sarmayalım kucak açalım

01.03.2016 Ankara P.ÇETİN